

under hvilken de fremdeles kunne hjælpe Sygekasserne, saaledes at det derved ydede Bidrag tages i Betragtning ved Beregningen. Derfor vil jeg gerne anbefale, at denne Bestemmelse bliver staaende, at Kommunerne saa Ret til for værdige trængende at kunne udrede Bidrag af Sygekasserne.

Jeg skal ellers ikke komme nærmere ind paa Lovens enkelte Bestemmelser, men kun anbefale af Hensyn til den store Trang, der er til at saa en Lov, som kan yde Sygekasserne et Tilskud, enten at foretage saa faa Ændringer i Lovforslaget som muligt, eller, dersom man ønsker at foretage Forandringer, vil jeg af Hensyn til den Opgave, Sygekasserne have at løse, meget stærkt anbefale, at disse Forandringer komme til at gaa i Retning af en yderligere Støtte for Sygekasserne, end Lovforslaget tilsigter, og jeg vil meget fraraade, at man foretager Forandringer i Lovforslaget, der beståere dette, og hvorved der ydes Sygekasserne et ringere Tilskud, idet jeg da meget frygter for, at Loven vil forfejle sin Virkning og ikke blive til nogen virkelig Gavn for Sygekasserne.

Ahlefeldt-Laurvig: Ja, jeg skal fatte mig meget kort. Jeg ønsker dog at gøre et Par enkelte Bemærkninger, for at man ikke skal tro, at jeg ikke har nogen Betænkelse ved dette Lovforslag. Jeg kan saa godt forstaa, at det ærede Medlem, som sidst talte, var tilfreds med denne Lov og flere Love af lignende Art, thi paa det Program, det ærede Medlem er valgt, maa han ogsaa være meget tilfreds med Loven. Og blive vi ved med denne Art Lovgivning, antager jeg, at det ærede Medlem vil blive meget tilfreds med hele den danske Rigsdag. Men dette Lovforslag forekommer mig at være et af dem, jeg kalder lidt farlige Lovforslag. I Mod sætning til flere ærede Talere, der synes fuldt ud tilfredse med Lovforslaget, finder jeg, der er det mindre heldige ved dette som ved flere andre lignende Lovforslag, at det borttager det private Initiativ. Dette er aldrig heldigt, og det er noget, man maa tage sig i Agt for. Jeg har ogsaa flere Gange haft Lejlighed til at bemærke, at man let begaar en Fejl, naar man gør Indgreb i og vrækker det private Initiativ. Den sidste ærede Taler ytrede, at Sygekasserne kunne vanskelig bestaa, medmindre de fik Tilskud. Det har jeg ogsaa hørt flere Steder fra. Jeg skal dog dertil bemærke, at Sygekasseinstitutionen er af forholdsvis ny Datum, og at i Mod sætning til saa mange andre Ting, der paabegyndes her i Landet, er der her gjort en meget god Begyndelse, saa' at ingen kan sige, at Sygekasserne i Længden ikke kunne

bestaa uden Hjælp fra den ene eller anden Side; tværtimod lover den Begyndelse, som sagt, meget, og jeg tvivler ikke om, at naar Sygekasserne blot saa Tid til at arbejde sig selv op, ville de kunne blive højt fortræffelige og nyttige for Samfundet, hvortil den Ordning, som nu tilsigtes, meget let vil kunne føre Farer med sig, som jeg i alt Fald ikke ønsker at fremkalde. Det maa heller ikke lades ude af Betragtning, at der ikke er saa faa Medborgere her i Landet, som ønske at hjælpe dem, de have i deres Brød, i Sygdomstilfælde, men som nu, naar disse Sygekasser komme og tilbyde Hjælp, ganske naturlig ville sige: Ja, naar de blive hjulpet fra Stat og Kommune, kunne vi jo lade det være. Det er altsaa dette Indgreb i det private Initiativ, som forekommer mig farligt, og som jeg ikke gerne vil være med til. — Der er et andet Spørgsmaal, som paatrænger sig, og som det ærede 4de Medlem for 3dje Kreds (Reedtz-Thott) syntes at komme lidt, men ikke dybt, ind paa, idet han talte om Pengene. For mig er det en komplet Gaade, hvor vi skulle saa alle de Penge fra, som behøves; det forstaaer jeg slet ikke. Hvor meget det vil koste, ved jeg ikke, men der er ingen Tvivl om, at denne Lov vil medføre, at der ud af Statskassen vil gaa et større Beløb. Vi maa imidlertid huske paa, at vi ere slet ikke saa daarlig engagerede i Forvejen. Jeg skal først nævne de store Byggerier paa Fæstningsanlægene, som jo ville sluge mange Penge, og Konjunkturfæstningerne ville atter sluge ikke saa ubetydeligt. Naar vi saa se hen til de store Byggeforetagender her i København, vil enhver se, at det ikke er smaa Beløb, det drejer sig om, og naar saa hertil kommer Alderdomsunderstøttelsesloven fra i Fjor og andet, som jeg ikke skal komme nærmere ind paa, maa man blive noget betænkkelig ved Pengespørgsmaalet. Jeg skal ikke direkte her stille noget Spørgsmaal til den højtærede Minister desangaaende, men jeg haaber, at Ministeriet vil klare det. Men for os andre har det noget vist farligt ved sig, vi maa, saa ofte vi komme til indgribende Love som disse, spørge, hvor skulle vi saa Pengene fra? Naar der ved denne Lejlighed som saa ofte har været Tale om, at det ikke kan gaa an at lægge disse Byrder paa Kommunerne — ganske vist, jeg er ogsaa helst fri derfor — og naar man saa siger, at man hellere maa lægge dem over paa Staten, saa forekommer dette mig at være en komplet Fejl, og det forekommer mig i den Henseende, at den ærede sidste Taler saa lidt urigtig paa Forholdet. Ganske i Almindelighed kan man nemlig sige, og det uden at blive modsagt, at hvad der bliver ordnet ad privat Vej, er billigst, det